

Bộ Ngoại giao Đài Loan ngày một thêm vững trong những ngày gần đây. Cơ quan này đã buớc phò hợ quốc kộ cộa các đợng minh ngoại giao gộm Burkina Faso, Sao Tome và Príncipe, Cộng hòa Dominica, Panama và El Salvador trong hai nộm qua.

Bộ Ngoại giao Đài Loan ngày một thêm vững trong những ngày gần đây. Cơ quan này đã buớc phò hợ quốc kộ cộa các đợng minh ngoại giao gộm Burkina Faso, Sao Tome và Príncipe, Cộng hòa Dominica, Panama và El Salvador trong hai nộm qua trong bợi cộnh Trung Quốc và Đài Loan khợi đợng lợi cuợc chiợn dành sộ công nhợn ngoại giao trên toàn cộu. Hợn tợi, Đài Loan chộ còn lợi 17 đợi tác gộm chộ yợu các nộc nhộ nghèo khó ở Mộ Latinh và Caribbean và châu ộại Đợng.

Việc Bắc Kinh từng công bố “bóp nghẹt” bài Loan trong lĩnh vực ngoại giao là một phần trong chiến lược lớn hơn, bao gồm việc tận dụng các sức ép về kinh tế, quân sự và chính trị để khiến Trung Quốc Thái Anh Vãn phải đầu hàng. Bà Thái Anh Vãn đã từng công nhận “Chiến thắng năm 1992”, theo đó thua nhận “nguyên tắc một Trung Quốc”. Hành động này của bà đã khiến Chủ tịch Tập Cận Bình, người đã không ngần ngại việc thông tin giữa hai bên eo hẹp là kết quả duy nhất được chấp nhận. Nếu hai bên không khi nào được các cuộc đàm phán chính trị và các điều khoản của Bắc Kinh, chắc chắn chiến lược gây sức ép của Trung Quốc sẽ tiếp tục, điều đáng ngại rằng trong lĩnh vực ngoại giao, Bắc Kinh sẽ không ngừng theo đuổi các động thái của bài Loan để thuyết phục họ ngừng về mình.

Mặc dù hiện rất khó để xác định quốc gia nào tiếp theo sẽ quay lưng lại với bài Loan, nhưng có rất nhiều dấu hiệu tiêu cực đang xuất hiện. Các dự xuất thông tin và đầu tư hợp dân trị giá hàng tỷ USD của Trung Quốc đối mặt Sáng kiến “Vành đai và Con đường” (BRI) là sự hợp dân không thể chấp nhận. BRI được biết đến hợp dân với các nước không có nhiều nguồn lực để tiếp nhận. BRI mang lại cho họ cơ hội vàng để xây dựng các dự án cơ sở hạ tầng cần thiết ở quốc gia họ. Ngoại trưởng bài Loan Joseph Wu đã nhiều lần lặp lại rằng bài Bắc sẽ không trả lại thời kỳ “ngoại giao đồng USD” hay những năm 1990 và 2000, khi bài Loan chủ yếu đưa đồng đồng USD với Trung Quốc để giành giật đồng minh trên toàn cầu. Cách tiếp cận này là hoàn toàn đối hiệu với bài Bắc dân gần không có nguồn lực để cạnh tranh với Trung Quốc.

Một điều chắc chắn rằng bài Bắc sẽ tiếp tục thêm các động thái ngoại giao tri phi hai bên để được thỏa thuận giữa hai bên eo hẹp về Chiến thắng năm 1992. Tuy nhiên, cũng có thể chắc chắn rằng bài Loan sẽ thuyết phục ít nhất một hay nhiều quốc gia công nhận bài Loan - mà không rơi vào cái bẫy ngoại giao đồng USD một lần nữa.

Điều bất ngờ về sự mang tính biểu tượng theo cách nó sẽ giúp chúng tôi quan tâm cho rằng chủ quyền bài Loan đang bị đe dọa. Nó cũng giúp thúc đẩy “nhu cầu” ở bài Loan và sẽ thuyết phục các nước khác theo bước họ. Một kịch bản khác về sự có thể khi các nhà lãnh đạo Trung Quốc cân nhắc lợi ích tác động ngoại giao trong chiến dịch gây sức ép của họ có thể ra kết quả mong muốn hay không, điều giúp bài Loan tìm kiếm đồng minh với hành động “giành giật” đồng minh. Hy vọng lớn nhất của bài Loan nhằm giành lại các động thái ngoại giao đó là nói với các nước có thể bị Trung Quốc giành lấy rằng nguồn vốn trị giá của bài Loan - chứ không phải BRI của Trung Quốc - mới mang lại cho họ một con đường phát triển ổn định

hơn.

Ví dụ như đảo quốc Thái Bình Dương Tonga đang nợ Trung Quốc khoảng 115 triệu USD, khoảng 1/3 GDP, và đang tìm hoãn chi trả khoản nợ này tới năm 2024. Tonga từng công nhận tài Loan cho tới năm 1998 và khoản nợ lớn như vậy có thể thuyết phục Tonga rằng Bắc Mỹ là lựa chọn an toàn hơn trong dài hạn. Tại châu Phi, các quốc gia như Zambia, Djibouti và Congo đang là các “con nợ” lớn nhất của Trung Quốc. Congo đã công nhận tài Loan từ năm 1961 đến 1972. Mặc dù Zambia hay Djibouti chưa từng công nhận tài Loan, nhưng Djibouti - nơi Bắc Kinh vừa thiết lập căn cứ quân sự đầu tiên ở nước ngoài - đang có khoản nợ với Trung Quốc chiếm tới 77% nợ công của nước này. Trong cuộc bầu cử tại Zambia hồi năm 2006, một ứng cử viên đã nổi lên, ngỏ ý để đưa sự chuyển sang thiết lập quan hệ ngoại giao với tài Loan.

Sự chuyển giao chính trị cũng mở ra cơ hội để tài Loan thúc đẩy quan hệ với ban lãnh đạo tiềm năng mới. Ví dụ như hồi tháng 2/2019, tài Loan đã cam kết khoản viện trợ nhân đạo trị giá 500,000 USD cho người tị nạn là Tổng thống lâm thời Venezuela Juan Guaido. Ông Guaido chắc chắn sẽ là lựa chọn tài Loan nếu ông trở thành nhà lãnh đạo của quốc gia này.

Cùng, các khoản viện trợ kinh tế và đầu tư của tài Loan dành cho các nước tiếp nhận nên hướng vào lĩnh vực nông nghiệp, y tế và giáo dục. Như vậy, nếu một quốc gia quan tâm đến các lĩnh vực này hơn cả, thì khi đó Bắc Mỹ sẽ có lợi thế cạnh tranh chiến lược. Ví dụ như Quần đảo Marshall đã nói rằng hợp tác nông nghiệp là một lý do để thay đổi thiết lập quan hệ với Trung Quốc sang tài Loan năm 1998.

Cùng, tài Loan có thể nhận được sự khích lệ qua việc giành thêm hay giành lại các đồng minh ngoại giao trước đây. Tuy nhiên, Bắc Kinh sẽ vẫn gặp bất tài Loan khi các tổ chức quốc tế như Tổ chức Y tế Thế giới (WHO) và Tổ chức Hàng không Dân sự Quốc tế. Thay vào đó, mối quan hệ song phương Mỹ-tài Loan là chìa khóa để giúp Bắc Mỹ cân bằng trước Trung Quốc. Thêm vào đó, quan hệ thông minh mới và đầu tư không chính thức của tài Loan với các nước không chính thức công nhận tài Loan như Nhật Bản, Hàn Quốc, Ấn Độ và nhiều nước khác, sẽ tiếp tục cho phép Bắc Mỹ phân bổ thu nhập kinh tế vào đối lập.

Theo “ [National interest](#) ”

Hồng Trà (gt)